

Stanovišťa: 6 — Denníček

Kód: film

Milý denníček, neuveríš, čo sa mi stalo. Makám ako o dušu, celý týždeň 11 hodín denne.

Pondelok:

Ihneď v prvý deň v mojej novej práci detektíva som musel riešiť problém stratenej lesnej víly. V prestrojení za známeho obyvateľa machu a papradia som sa snažil získať nejaké informácie od včelára. Povedal mi iba to, že v poslednej dobe nevidel žiadne divné veci. Avšak hneď, ako som sa s ním rozlúčil, uvidel som niečo divné ja: psa, ktorý skáče cez stany - a to dosť vysoko. Zrazu ale stopka, akoby zaňuchal niečo voňavé, nejaký steak, možno pokrájaný na kocky a dobre naklepaný kladivom a pokvapkaný citrónom. Uvedomil som si, že som asi hladný a rozhodol som sa odísť autobusom do mesta na obed. Keďže zastávka bola v rekonštrukcii, všade samé krompáče, musel som sa postaviť k ostaným na neďaleký chodník. A mal som šťastie. Stála vedľa mňa super kočka s mačkou, fakt pekná baba, lenže potom prišlo auto, zatrubilo a ona doňho nastúpila. Zrazu bola preč. Medzi ostatnými zostalo ešte jedno dievča, ale to bolo odo mňa ešte o hlavu vyššie a čo s takou žirafou?

Utorok:

Dnes ráno ma zobudil stavebný ruch murárov z vedľajšieho domu. Ranná káva bola taká maková a vlastne bol taký aj celý deň. Tesne pred večerom pri západe slnka som pri odchode z domu zazrel pani domovníčku, ako zametá chodník. Slušne som ju pozdravil. Neodzdavila, nepovedala vôbec NIČ. Nelámal som si tým hlavu. Na večeru som si objednal hamburger. Môj kamoš sa rozhodol pre morské plody, ktoré zatiaľ na stole neboli, tak sa aspoň mohol hrať s kliešťami na ich otváranie. Posledný z trojice si objednal hotdog. Sedeli sme a bavili sa o našich vysokoškolských časoch, spomínali na dobré aj zlé, na preteky na kolobežkách dolu kopcom bez bŕzd, ako sme sa snažili pilníkom poškodiť dvere na výťahu, aby museli všetci chodiť pešo, ako ... Ale to už bola neskorá noc a keďže žijeme v kraji, kde dávajú líšky dobrú noc, šiel som už domov. Počas jazdy na bicykli som si stále v hlave opakoval ako papagáj, na čo všetko som už prišiel a čo nesmiem zabudnúť. No a múú zazvonil zvonec a dňu bol koniec.

Streda:

Ráno som sa zobudil a na raňajky som si zašiel do neďalekej kaviarne. Čašník ponúkal víno hneď od rána, ale po včerajšej noci som vedel, že to nebude dobrý nápad. Rozhodol som sa, že sa pôjdem poprechádzať po meste. Stretol som maliara, ktorý sa snažil zachytiť celebritu, ktorá dosahuje najviac obľúbenosti v kategórii 0-3 ročných. Chápem, že pre týchto zbožňovačov je to hviezda, ale vzývať ju v dospeláckom veku je tak trochu prípad pre červený kríž. Na obed bolo kurča. Veľmi mi nechutilo, tak som ho len tak rozvrtaľ a vytiahol som si radšej banán, ktorý som mal od raňajok. Zase som šiel okolo tej zastávky, kde bola tá super baba, ale tento krát už tam boli iba lopaty. Zato nafúkancov neubudlo a teraz tam stál jeden taký s motorkou. Bože, to je ale kôň, čo si tým dokazuje? Chce byť macher? Nech si kúpi jachtu! S pohrdavým pohľadom som odišiel ... Viem, že som si chcel ešte niečo zapísať, normálne mám pamäť ako slon, ale mám pocit, že som niečo zabudol.

Štvrtok:

Keď som sa prebudil, chcel som chvíľku robiť administratívneho pracovníka a uložiť si do počítača to, čo som včera večer nejako nezvládol. Skoro som to mal už hotové, ale v tom mi do izby vletela včielka. A ja to tak nemám rád, bzučí to, chytiť sa to nedá. To preto lebo pod oknami má záhradník svoje kvety a teraz k nám chodí všetok hmyz z celého mesta. Akoby na jeho záhradu ukazovala šípka a volala: "Všetko sem!". Keďže som alergický na bodnutie hmyzom som rád, že sa mi NIČ nestalo. Na obed boli špagety. Na vedľajšom dome už začali robiť opravy. Počul som ako murárska lyžica letela dolu lešením až z tretieho poschodia. V takom prostredí sa nedá pracovať a tak som šiel na olovrant k mame - piekla koláč. K mame musím ísť vždy električkou. Na zastávku sa ide okolo prerábaného domu a dnes to bola chuťovka, akosi im z toho lešenia padá veľa vecí, musel som prekračovať dokonca aj pílu. V električke som si sadol za nejakú slečnu, ktorá celú cestu keckala do telefónu - teda takú sliepku by som doma mať nechcel. Keď som konečne vystúpil, musel som ešte počkať, kým prejde vlak a zdvihnú sa závary. Bol som u mamy unavený a nechcelo sa mi ísť domov. A tak som sa rozhodol, že u nej prespím. Keby som bol zviera, chcel by som byť medveďom - spal by som pol roka.

Piatok:

Mama je perfektná kuchárka. Raňajky boli super. Akurát to, čo bolo potom už super nebolo. Mama začala rodičovské kázanie: "Pozri sa na seba, ako vyzeráš, ako taký zbojník, nemôžeš sa oholiť? A aj schudnúť by si mohol. Pupok máš ako 100-ročný námorník. Veď nemusíš zjesť všetko načo natrafíš - ako čierna diera." To sa ma dotklo, ale nechcel som sa s ňou hádať. Odchádzal som z domu, keď na mňa ešte zakričala: "Kam ideš, čo som zase také povedala?" "NIČ," bolo jediné čo som odvrkol. Dieťa by sa mi ale hodila, tak som si na obed dal iba rožok. Keď som sa vracal okolo rozostavaného domu, počul som ako sa dvaja hádajú: "Podaj mi skrutkovač, nie kľúč!" "Vieš čo? Rozhodni sa čo chceš, miešaš hrušky s jablkami". Prišlo mi to vtipné. Rozhodol som sa piatkový večer stráviť v bare. Som totálne švorc, ale majiteľ ma pozná a dá mi aj na sekeru. V telke mali pustený nejaký dokument o lietajúcich strojach, samé lietadlá a helikoptéry. Obďaleč sedela skupina ľudí a ohovárali - asi nejakého kolegu. Fuj, hadi jedovatí. Ešte že pracujem sám, inak by som hneď chytil s takýmito ľuďmi ponorku. Život je pes, nemám prachy, vyzierám hrozne a prípad som tiež nevyriešil.

Víkend:

Konečne je tu víkend. Nohy mám na okrouhlém stolíku, nemusím nikam a ničím cestovať. Život mi pripadá ako rozprávka, ostrým nožom ako profi kuchár otváram ustrice a nad hlavu mi poletuje môj oddaný kanárik.

				
				
 				
				
 	 			
				
				
				
				
				
		 		